

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kuues koda)

4. juuni 2020*

Eelotsusetaotlus – Tarbijakaitse – Direktiiv 2002/65/EÜ – Sidevahendi abil sõlmitud krediidileping –
Taganemisõigus – Tagajärjed – Artikli 7 lõige 4 – Tasutud maksete tagastamine –
Kasutustasu maksmine – Teenuste osutaja kohustus – Välistamine

Kohtuasjas C-301/18,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Landgericht Bonni (Bonni esimese astme kohus, Saksamaa) 17. aprilli 2018. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 4. mail 2018, menetluses

Thomas Leonhard

versus

DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG,

EUROOPA KOHUS (kuues koda),

koosseisus: koja president M. Safjan (ettekandja), kohtunikud L. Bay Larsen ja N. Jääskinen,

kohtujurist: G. Pitruzzella,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- T. Leonhard, esindaja: *Rechtsanwältin C. Köhler*,
- DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG, esindaja: *Rechtsanwalt A. Menkel*,
- Saksamaa valitsus, esindajad: T. Henze, M. Hellmann ja E. Lankenau, hiljem kaks viimati nimetatut ja J. Möller,
- Euroopa Komisjon, esindajad: F. Erlbacher ja C. Valero,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiivi 2002/65/EÜ, milles käsitletakse tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust ja millega muudetakse nõukogu direktiivi 90/619/EMÜ ning direktiive 97/7/EÜ ja 98/27/EÜ (EÜT 2002, L 271, lk 16; ELT eriväljaanne 06/04, lk 321), artikli 7 lõiget 4.
- 2 Taotlus on esitatud ühelt poolt Thomas Leonhardi ja teiselt poolt DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- ja Firmenkundenbank AG (edaspidi „DSL-Bank“) vahelises vaidluses, mis puudutas T. Leonhardi poolt taganemisõiguse kasutamist seoses krediidilepinguga, mis oli sõlmitud põhikohtuasja poolte vahel.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Direktiivi 2002/65 põhjendused 1, 3, 13 ja 14 on sõnastatud järgmiselt:
  - „(1) Ühtse turu eesmärkide saavutamiseks on oluline võtta vastu turu järkjärguliseks ühendamiseks ettenähtud meetmed, mis peavad kaasa aitama kõrgetasemelise tarbijakaitse saavutamisele kooskõlas [EÜ] artiklitega 95 ja 153.
  - [...]
  - (3) [...] Valikuvabaduse tagamiseks, mis on üks tarbija olulisemaid õigusi, on vaja kõrgetasemelist tarbijakaitset, et suurendada tarbijate usaldust kaugmüügi vastu.
  - [...]
  - (13) Käesoleva direktiiviga tuleks tagada tarbijakaitse kõrge tase, et kindlustada finantsteenuste vaba liikumine. Liikmesriikidel ei tohiks olla võimalik võtta valdkonnas, mida käesolev direktiiv ühtlustab, vastu muid kui käesoleva direktiiviga ettenähtud sätteid, kui käesolevas direktiivis ei ole konkreetselt sätestatud teisiti.
  - (14) Käesolev direktiiv hõlmab kõiki finantsteenuseid, mida on võimalik sidevahendi abil osutada. Teatavaid finantsteenuseid reguleeritakse siiski ühenduse õiguse erisätetega, mille kohaldamist kõnealuste finantsteenuste suhtes jätkatakse. Siiski tuleks ette näha selliste teenuste kaugturstust reguleerivad põhimõtted.“
- 4 Selle direktiivi artikli 1 „Eesmärk ja reguleerimisala“ lõikes 1 on sätestatud:
  - „Käesoleva direktiivi eesmärk on ühtlustada tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust käsitlevaid liikmesriikide õigusnorme.“

5 Nimetatud direktiivi artiklis 2 „Mõisted“ on ette nähtud:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

- a) sidevahendi abil sõlmitud leping – finantsteenuseid käsitlev leping, mille teenuste osutaja ja tarbija on sõlminud sellise kaugmüügi- või teenuste osutamise skeemi alusel, mida pakub teenuste osutaja, kes kõnealuse lepingu täitmiseks kasutab üksnes üht või mitut kaugsidevahendit kuni lepingu sõlmimiseni, viimane kaasa arvatud;
- b) finantsteenuse – panga-, krediidi-, kindlustus-, personaalpensiooni, investeerimis- või makseteenuse;
- c) teenuste osutaja – füüsiline isik või avalik- või eraõiguslik juriidiline isik, kes oma majandus- või kutsetegevuse raames osutab teenuseid sidevahendi abil sõlmitud lepingute alusel;
- d) tarbija – füüsiline isik, kes käesolevas direktiivis käsitletud sidevahendi abil sõlmitud lepingute raames tegutseb eesmärkidel, mis ei ole seotud tema majandus- ega kutsetegevusega;

[...]“.

6 Sama direktiivi artikli 3 „Tarbijale enne sidevahendi abil lepingu sõlmimist antav teave“ lõikes 1 on sätestatud:

„Tarbijale antakse aegsasti enne seda, kui ta ennast sidevahendi abil sõlmitud lepingu või tehtud pakkumisega seob, järgmine teave, mis käsitleb:

[...]

3) sidevahendi abil sõlmitud lepingut:

- a) artiklis 6 nimetatud taganemisõiguse olemasolu või puudumine ning juhul, kui taganemisõigus on olemas, selle kehtivusaeg ja rakendamise tingimused, sealhulgas teave summa kohta, mille tasumist tarbijalt võidakse artikli 7 lõike 1 alusel nõuda, ning kõnealuse õiguse rakendamata jätmise tagajärjed;

[...]“.

7 Direktiivi 2002/65 artiklis 6 „Taganemisõigus“ on sätestatud:

„1. Liikmesriigid tagavad, et tarbijal on 14 kalendripäeva jooksul võimalik lepingust taganeda ilma sanktsioonideta ja põhjust esitamata. [...]

Taganemise tähtaeg algab:

- kas sidevahendi abil lepingu sõlmimise päevast [...]
- päevast, mil tarbija saab lepingulised tingimused ja artikli 5 lõigetele 1 või 2 vastava teabe, juhul kui see kuupäev on hilisem kui esimeses taandes nimetatud kuupäev.

[...]

2. Taganemisõigust ei kohaldata:

[...]

c) selliste lepingute suhtes, mille mõlemad pooled on tarbija selgesõnalisel taotlusel täielikult täitnud enne seda, kui tarbija oma taganemisõigust rakendab.

3. Liikmesriigid võivad ette näha, et taganemisõigust ei kohaldata:

a) sellise krediidi suhtes, mis on ette nähtud esmajoones maa või olemasoleva või projekteeritava ehitise omandiõiguste saamiseks või säilitamiseks või ehitise renoveerimiseks või parendamiseks, või

b) sellise krediidi suhtes, mille tagatiseks on kas hüpoteek või kinnisvara või kinnisvaraga seotud õigus, [...]

[...]

6. Kui tarbija rakendab oma taganemisõigust, teatab ta sellest enne asjaomase tähtaja möödumist artikli 3 lõike 1 punkti 3 alapunkti d kohaselt talle antud praktilisi suuniseid järgides ja kasutades vahendeid, mille vastavust siseriiklikule õigusele on võimalik tõendada. Tähtaega loetakse järgituks, kui teatis, juhul kui see on paber kandjal või mõnel muul saajale ligipääsetaval püsival andmekandjal, on saadetud enne tähtaja möödumist.

[...]“.

8 Direktiivi artiklis 7 „Enne taganemist osutatud teenuste eest tasumine“ on sätestatud:

„1. Kui tarbija rakendab artikli 6 lõikes 1 sätestatud taganemisõigust, võib temalt nõuda tasumist põhjendamatult viivitamata üksnes teenuse eest, mida teenuste osutaja on lepingu kohaselt tõepoolest osutanud. Lepingu täitmist võib alustada üksnes pärast seda, kui tarbija on selleks oma nõusoleku andnud. [...]

[...]

3. Teenuste osutaja ei või tarbijalt nõuda mingi lõikes 1 sätestatud summa tasumist, välja arvatud juhul, kui ta suudab tõendada, et tarbijat oli tasutavast summast nõuetekohaselt teavitatud kooskõlas artikli 3 lõike 1 punkti 3 alapunktiga a. Mitte mingil juhul ei või teenuste osutaja nõuda sellise summa tasumist juhul, kui ta on alustanud lepingu täitmist enne artikli 6 lõikes 1 sätestatud taganemise tähtaja möödumist ilma tarbija eelneva nõusolekuta.

4. Teenuste osutaja tagastab tarbijale põhjendamatult viivitamata ja hiljemalt 30 kalendripäeva jooksul kõik summad, mis ta on tarbijalt kooskõlas sidevahendi abil sõlmitud lepinguga saanud, välja arvatud lõikes 1 nimetatud summa. Kõnealune tähtaeg algab päeval, kui teenuste osutaja saab taganemisteatise.

5. Tarbija tagastab teenuste osutajale põhjendamatult viivitamata ja 30 kalendripäeva jooksul kõik summad ja/või kogu vara, mis ta on teenuste osutajalt saanud. [...]“.

Saksa õigus

- 9 Põhikohtuasjale kohaldatavas redaktsioonis oli Saksamaa tsiviilseadustiku (Bürgerliches Gesetzbuch, edaspidi „BGB“) § 312b lõikes 1 sätestatud:

„Sidevahendi abil sõlmitud lepingud on lepingud kaupade tarnimise või teenuste osutamise kohta, kaasa arvatud finantsteenused, mille teenuste osutaja ja tarbija sõlmivad üksnes kaugsidevahendi kasutamise teel, välja arvatud juhul, kui lepingu sõlmimine ei toimu organiseeritud kaugmüügi- või teenuste osutamise skeemi alusel. Finantsteenused esimese lause tähenduses on pangateenused ja krediidi-, kindlustus-, personaalpensioni, investeerimis- või makseteenused.“

- 10 BGB § 312d sätestab:

„1. Sidevahendite abil sõlmitud lepingute korral on tarbijal taganemisõigus vastavalt §-le 355. [...]

2. Erinevalt § 355 lõike 2 esimesest lausest ei alga taganemistähtaeg enne teavitamiskohustuse täitmist vastavalt § 312c lõikele 2; [...] ja teenuste puhul enne lepingu sõlmimise päeva.

3. Teenuse puhul lõpeb taganemisõigus ka järgmistel juhtudel:

- 1) finantsteenuse puhul siis, kui mõlemad pooled on tarbija sõnaselgel taotlusel lepingu täielikult täitnud enne seda, kui tarbija oma taganemisõigust rakendab,

[...]

5. Peale selle ei ole sidevahendi abil sõlmitud lepingute puhul taganemisõigust juhul, kui tarbijal on juba §-de 495, 499–507 alusel § 355 või § 356 kohane taganemis- või tagastamisõigus. Selliste lepingute puhul kehtib *mutatis mutandis* lõige 2.

6. Sidevahendi abil sõlmitud finantsteenuste osutamise lepingute puhul peab tarbija erinevalt § 357 lõikest 1 maksuma seadusest tulenevate lepingust taganemist käsitlevate sätete kohaselt hüvitist saadud teenuse eest ainult siis, kui enne tema poolt lepingu sõlmimiseks nõustumuse andmist on sellele õiguslikule tagajärjele viidatud ja kui ta on andnud selleks sõnaselge nõusoleku, et teenuste osutaja alustab teenuse osutamist enne taganemistähtaaja lõppemist.“

- 11 BGB § 346 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kui lepingupool võib vastavalt lepingule või seadusele lepingust taganeda, siis on pooled taganemise korral kohustatud saadud sooritused üksteisele tagastama ja saadud viljad välja andma.

2. Tagastamise või väljaandmise asemel peab võlgnik maksuma hüvitist, kui

- 1) tagastamine või väljaandmine on üleantu olemuse tõttu välistatud [...]

Kui leping näeb ette vastusoorituse, tuleb seda hüvitise arvutamisel arvestada; laenust saadud kasu hüvitamisel võib tõendada, et kasu väärtus oli tegelikult madalam.“

- 12 BGB § 355 lõige 3 näeb ette:

„Taganemisõigus lõpeb hiljemalt kuus kuud pärast lepingu sõlmimist. Kaupade tarnimisel ei hakka tähtaeg kulgema enne päeva, kui tarbija on kauba kätte saanud. Erinevalt esimesest lausest ei lõpe taganemisõigus juhul, kui tarbijat ei ole tema taganemisõigusest nõuetekohaselt teavitatud; sidevahendi abil sõlmitud finantsteenuse osutamise lepingu puhul ei lõpe taganemisõigus lisaks ka siis, kui teenuste osutaja ei ole nõuetekohaselt täitnud § 312c lõike 2 punkti 1 kohaseid kohustusi.“

13 BGB § 495 lõige 1 näeb ette:

„Tarbijalaenulepingu korral on laenusaja vastavalt §-le 355 lepingust taganemise õigus.“

14 Määruse teavitamis- ja tõendamiskohustuse kohta tsiviilõiguses (Verordnung über Informations- und Nachweispflichten nach bürgerlichem Recht) põhikohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis on ette nähtud teavitamiskohustused, mida müüja või teenuste osutaja peab järgima, kui ta sõlmib tarbijaga eelkõige sidevahendi abil lepingud, ja mis konkretiseerib krediidasutuste teavitamiskohustusi laenusajatele.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

15 2005. aasta novembris sõlmis T. Leonhard tarbijana krediidasutusega DSL-Bank kaks krediidlepingut kahe korteri omandamise rahastamiseks (edaspidi „kõnealused lepingud“).

16 Lepingud sõlmiti järgmiselt.

17 DSL-Bank esitas 10. novembril 2005 T. Leonhardile kaks varem koostatud dokumenti pealkirjaga „Laenuleping“, mis sisaldasid juhendit taganemisõiguse kohta. Nagu nähtub eelotsusetaotlusest, ei võtnud see juhend üle kehtivate Saksa õigusnormide sõnastust ning seetõttu ei saanud selle suhtes kohaldada ümberlükkamatut õiguspärasuse eeldust, mis kehtis juhendi mudelile, mis on lisatud määrusele teavitamis- ja tõendamiskohustuse kohta tsiviilõiguses (põhikohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis).

18 T. Leonhard allkirjastas need dokumendid 11. novembril 2005 ja edastas need DSL-Bankile. Seejärel andis T. Leonhard kokkulepitud tagatised ja seadis eelkõige rahastatud kinnisasjadele kinnisvõlad. Tema taotlusel maksis DSL-Bank talle laenatud põhisumma välja.

19 Pärast seda, kui T. Leonhard oli iga kuu tasunud antud laenu intressi, teatas ta DSL-Bankile 14. novembri 2015. aasta kirjas, et ta taganeb kõnealustest lepingutest. Selle kirja põhjenduses väitis ta, et juhend taganemisõiguse kohta, mis talle nende lepingute sõlmimisel anti, ei olnud liikmesriigi õigusnormidega kooskõlas. Mis puudutab tulevikus tema tehtavaid intressimakseid, siis märkis T. Leonhard, et neid makseid ei saa samastada kõnealustest lepingutest tulenevate kohustuste tunnustamisega ja et ta jätab endale õiguse nõuda DSL-Bankilt nende maksete tagastamist.

20 Kuna DSL-Bank keeldus tunnistamast, et T. Leonhard oli kõnealustest lepingutest nõuetekohaselt taganenud, pöördus viimane Landgericht Bonni (Bonni esimese astme kohus, Saksamaa) nõudega tuvastada tema lepingutest taganemise kehtivus ning mõista DSL-Bankilt välja hüvitis intressi kasutamise eest, mille Leonhard oli DSL-Bankile maksnud enne lepingutest taganemist.

21 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul tuleb kõnealuseid lepinguid käsitada „sidevahendi abil sõlmitud lepingutena“ BGB § 312b tähenduses, kuna riigisisese kohtupraktika kohaselt tuleb sidevahendi abil sõlmitud lepingutest taganemise õigust käsitlevaid sätteid kohaldada põhimõtteliselt ka kinnisvara laenu lepingute suhtes.

22 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et kuna käesoleva kohtuotsuse punktis 17 viidatud dokumentides esitatud teave taganemisõiguse kohta ei olnud liikmesriigi õigusnormidega kooskõlas, siis tuleb tunnistada, et T. Leonhard on kõnealustest lepingutest õiguspäraselt taganenud.

23 Selle lepingust taganemise tagajärgede kohta märgib kohus, et BGB § 346 lõike 1 ja § 346 lõike 2 esimese lause punkti 1 kohaselt on laenusaja kohustatud tagastama laenatud põhisumma ja sellelt põhisummalt saadud kasu laenuandjale summas, mis on BGB § 346 lõike 2 teise lause kohaselt põhimõtteliselt võrdne poolte vahel sõlmitud lepingus ette nähtud intressiga. Laenuandja on kohustatud laenusajale tagastama nii saadud summad kui ka nendelt summadelt saadud kasu.

- 24 Ta lisab, et BGB § 312d lõike 6 kohaselt on finantsteenust puudutavate sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral tarbija kohustatud maksma osutatud teenuse eest hüvitist üksnes juhul, kui teda on enne lepingu sõlmimist sellest teavitatud, ja tingimusel, et tarbija on sõnaselgelt nõustunud sellega, et ettevõtja alustab teenuse osutamist enne taganemistähtaja möödumist. Samal ajal leiab ta, et liikmesriigi õigusnorme on võimalik tõlgendada nii, et tarbijal on vastavalt BGB § 346 lõike 2 esimese lause punktile 1 alati õigus kasutustasule. Sellisel juhul ei saaks tarbija-laenusaja tagasi mitte ainult krediidiandjale tagasimakstud põhiosa ja tasutud intressi, vaid tal oleks õigus saada ka selle kasutamise eest hüvitist.
- 25 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul on direktiivi 2002/65 artikliga 7 siiski vastuolus see, kui laenusaja nõuab krediidiandjalt niisugust kasutustasu, kuna selle direktiiviga ühtlustatakse liikmesriikide vastavad õigusnormid täielikult.
- 26 Neil asjaoludel otsustas Landgericht Bonn (Bonni esimese astme kohus) menetluse peatada ning esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas direktiivi 2002/65 artikli 7 lõiget 4 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis näeb pärast sidevahendi abil sõlmitud tarbijalaenulepingust taganemisest teatamist ette, et teenuste osutaja tagastab tarbijale lisaks summale, mille ta on tarbijalt sidevahendi abil sõlmitud lepingu alusel saanud, ka hüvitise selle summa kasutamise eest?“

Menetlus Euroopa Kohtus

- 27 Euroopa Kohtu presidendi 4. detsembri 2018. aasta otsusega peatati käesolev kohtuasi kuni 11. septembri 2019. aasta kohtuotsuse Romano (C-143/18, EU:C:2019:701) kuulutamiseni.
- 28 Euroopa Kohtu kantselei toimetas selle kohtuotsuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule kätte.
- 29 Eelotsusetaotluse esitanud kohus teatas vastuseks Euroopa Kohtu küsimusele 25. septembri 2019. aasta kirjas, mis saabus Euroopa Kohtusse 1. oktoobril 2019, et ta jääb oma eelotsusetaotluse juurde, kuna 11. septembri 2019. aasta kohtuotsuses Romano (C-143/18, EU:C:2019:701) ei olnud Euroopa Kohus vastanud kolmandale eelotsuse küsimusele, mis on identne käesolevas kohtuasjas esitatud ainsa küsimusega.

Eelotsuse küsimuse analüüs

- 30 Oma küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2002/65 artikli 7 lõiget 4 tuleb tõlgendada nii, et kui tarbija kasutab oma õigust taganeda krediidilepingust, mille ta teenuste osutajaga on sidevahendi abil sõlminud, on sellel tarbijal õigus – peale summade, mille ta ise peab tasuma sellele teenuste osutajale nimetatud direktiivi artikli 7 lõigetes 1 ja 3 toodud tingimustel – saada sellelt teenuste osutajalt tagasi põhisumma ja intress, mille ta selle lepingu alusel tasus, kuid mitte põhisumma ja intressi kasutamise tasu.
- 31 Kõigepealt tõdeb eelotsusetaotluse esitanud kohus, et vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktis 24 viidatud riigisisestele õigusnormidele on tarbijal-laenusajal, kes on teenuste osutajaga sõlmitud lepingust taganenud, õigus saada tagasi nii sellele laenuandjale tagasi makstud põhisumma ja intress kui ka selle kasutamise eest makstav hüvitis.

- 32 Sellega seoses tuleb meenutada, et nagu tuleneb direktiivi 2002/65 artikli 7 lõikest 4, on juhul, kui tarbija otsustab kasutada sidevahendi abil sõlmitud krediidilepingust taganemise õigust, teenuste osutaja kohustatud talle tagasi maksuma kõik summad, mis ta on tarbijalt lepingu alusel saanud, välja arvatud viidatud artikli 7 lõikes 1 osutatud summa, see tähendab summa, mis saadi tegelikult osutatud finantsteenuse raames selle direktiivi artikli 7 lõikes 3 sätestatud tingimustel.
- 33 Direktiivi 2002/65 artikli 7 lõike 4 sõnastus on üheselt mõistetav ja näeb ette teenuste osutaja kohustuse tagastada tarbijale kõik sidevahendi abil sõlmitud lepingu alusel „tarbijalt saadud“ summad ja ainult need summad.
- 34 Kui tarbija maksab teenuste osutajale laenulepingut täites laenu põhisumma koos intressiga, peab direktiivi 2002/65 artikli 7 lõikes 4 nimetatud tagastatav summa sisaldama tarbija poolt nii laenu põhisumma kui intressina makstud summasid.
- 35 Kui tarbija taganeb teenuste osutajaga sõlmitud lepingust, ei näe ei direktiivi 2002/65 artikli 7 lõige 4 ega ükski muu selle direktiivi sätte ette kohustust, et teenuste osutaja peab tarbijale maksuma lisaks tema makstud põhisummale ja intressile ka tasu selle summa kasutamise eest, mille teenuste osutaja on lepingu täitmisel saanud.
- 36 Sellega seoses olgu meelde tuletatud, et direktiivi 2002/65 artikli 1 lõikest 1 koostoimes direktiivi põhjendusega 13 nähtub, et direktiiviga on põhimõtteliselt täielikult ühtlustatud sellega reguleeritud aspektid. Nimelt, viidatud põhjenduse kohaselt ei tohiks liikmesriikidel olla võimalik võtta valdkonnas, mida käesolev direktiiv ühtlustab, vastu muid kui selle direktiiviga ette nähtud sätteid, kui seal ei ole konkreetselt sätestatud teisiti (11. septembri 2019. aasta kohtuotsus Romano, C-143/18, EU:C:2019:701, punkt 34).
- 37 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb esitatud küsimusele vastata, et direktiivi 2002/65 artikli 7 lõiget 4 tuleb tõlgendada nii, et kui tarbija kasutab oma õigust taganeda krediidilepingust, mille ta teenuste osutajaga on sidevahendi abil sõlminud, on sellel tarbijal õigus – peale summade, mille ta ise peab tasuma sellele teenuste osutajale nimetatud direktiivi artikli 7 lõigetes 1 ja 3 toodud tingimustel – saada sellelt teenuste osutajalt tagasi põhisumma ja intress, mille ta selle lepingu alusel tasus, kuid mitte põhisumma ja intressi kasutamise tasu.

Kohtukulud

- 38 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kuues koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiivi 2002/65/EÜ, milles käsitletakse tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust ja millega muudetakse nõukogu direktiivi 90/619/EMÜ ning direktiive 97/7/EÜ ja 98/27/EÜ, artikli 7 lõiget 4 tuleb tõlgendada nii, et kui tarbija kasutab oma õigust taganeda krediidilepingust, mille ta teenuste osutajaga on sidevahendi abil sõlminud, on sellel tarbijal õigus – peale summade, mille ta ise peab tasuma sellele teenuste osutajale nimetatud direktiivi artikli 7 lõigetes 1 ja 3 toodud tingimustel – saada sellelt teenuste osutajalt tagasi põhisumma ja intress, mille ta selle lepingu alusel tasus, kuid mitte põhisumma ja intressi kasutamise tasu.

Allkirjad